

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ပြစ်တစ်စင်း၏ညနေ

Zartup

ပထမပိုင်း

ထိုနေ့က နံနက်စောစောမှာ ကြီးကြီးကို သနပ်ခါး သွေးပေးရင်း သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ စိတ်ကူးပေါက်ပေါက်နှင့် ပါးကွက်ဝိုင်းလေးနှစ်ခု လိမ်းထားမိခဲ့သည်။ ။

အပြင်သွားရင်တော့ သနပ်ခါးထူထူ မလိမ်းပါဘူး။

ဒီမနက်တော့ အိမ်မှာ ပဲနေမည်ရယ်လို့ ရည်ရွယ်မိလို့ သာ။

“လှလွန်းရေ”

“ရှင်”

“ကြီးကြီး ထမင်းချက်ထားပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်မလဲဟေ့”

လှလွန်းက ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီကျော်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေးဟင်းဝင်ချက်တတ်တာမို့ ကြီးကြီးက မေးတာ။

“ငါးရုံခြောက်ပဲလေ”

“မစားချင်ပါဘူးအေ၊ ညည်းငါးရုံခြောက်က ငန့်တယ်”

“မငန့်ပါဘူးနော်၊ အာလူးနဲ့ ခရမ်းသီးနဲ့ အချဉ်လေးချက်ပေးမှာ ပါ၊ မွေးမွေးလေး”

“ငါက ငါးကလေးအိုးကပ် ချက်စားမလားလို့ ”

“ဘာထူးလဲ၊ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို ရောက်မလာပါဘူး”

“ထူးတာပေါ့၊ ခြောက်တာနဲ့ စိုတာတော့ ကွာပါသေးတယ်”

“သဘော... သဘော”

“ဒါဆိုရင် ကြီးကြီးပဲ ဈေးခဏပြေးလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်၊ လှလွန်းသွားလိုက်မှာ ပေါ့၊ မကြာပါဘူး၊ ကြီးကြီးက နောက်မှ ဒူးနာတယ် ဘာညာ ညဉ့်ဦးမယ်”

လှလွန်းချိုက မှန်တင်ခုံရှေ့ အပြေးရောက်သွားသည် ။ ကြည့်ပါဦး... မျက်နှာမှာ လည်း ပါးကွက်နှင့်။ မဖျက်တော့ပါဘူး၊ နေပါစေ။

ဆံပင်ရှည်တွေကိုသာ မြန်မြန်ရှင်းလင်းဖြီးသင်လိုက်သည် ။

“ငါသွားရင် ဒီလောက်ဆိုရောက်ပြီ”

“လှလွန်းလည်း ရောက်ပါပြီ၊ ခဏလေး”

တူမချောက အပျိုရွယ်လေးမို့ မှန်ခဏခဏ ကြည့်ကာ ပြင်ရတာအမော။

လှလည်း လှပါသည် ။

သူ့အမေက သမီးချောလေး မွေးသွားခဲ့သလား။

ချမ်းချမ်းသာသာ နေရရင်တော့ အခုထက်ပိုပြီး တသွေးတမွေး လှပကျော့ရှင်းဦးမှာ မြင်ယောင်သေး။

သို့သော် ခုထက်ထိတော့ ချမ်းသာဖို့ လမ်းမမြင်။

အထည်လေးရောင်း... အတိုးလေးပေးနှင့် ရှိတဲ့ အထုပ်ကလေးထဲက နည်းနည်းချင်း ဖြည့်စားနေရတာမို့ လှလွန်းကို ပေါ်သမျှဝယ်မဆင်နိုင်။

“အဝတ်မလဲတော့ဘူးလား”

“မလဲတော့ဘူး ကြီးကြီး၊ ရတယ်”

“မျှင်ငဝီလေး ဖုတ်ရအောင် ဝယ်ခဲ့ဦး”

“အင်း”

“စိုင်းသရက်ကင်းလေးတွေ ပေါ်နေပြီ၊ ကြွပ်တာ ရွေးဝယ်ဦး၊ ကြားလား”

“အင်းပါ”

ကြီးကြီးမှာ သမျှ ခေါင်းထဲက မှတ်ကာ ဆွဲခြင်း အပြာလေး တယမ်း ယမ်းဖြင့် လှလွန်းချို့ လှေကားထစ်က ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။

သူမတို့ အိမ်က အိမ်ရှေ့မှာ လှေကားသုံးထစ်နှင့် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်အဟောင်းလေးပဲမို့လား။

တစ်လမ်းလုံးလည်း အိမ်ကောင်းကောင်း ရယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး။ တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ် နှစ်ထပ်လေး တစ်လုံးသာ မိုးမိုးမတ်မတ်ရှိပြီး ကျန်တာတွေက နှပ်နှပ် ဝပ်ဝပ်ကလေးတွေမျှသာ။ တချို့ဆို အတော်ကြီးတောင် စုတ်လို့ ။

သို့ပေမယ့် ထိုလမ်းထဲမှာ ပဲ အသားဖြူဝင်းကာ အရပ်မြင့်သော သန်စွမ်းနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်ရှည်များကို ပိုင်ဆိုင်သော မျက်နှာကလေးက လှပစွာ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် လှလွန်းချို့လို ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း အမှန်တကယ် နေထိုင်ပါသည်။ ။

အတန်းပညာလည်း တတ်၊ ရုပ်ကလေးလည်း ချောတော့ လမ်းထဲမှာတော့ လှလွန်းချို့က မင်းသမီးဆိုလည်း မမှား။

လုလင်ပျိုတို့ နှုတ်ဖျားမှာ လည်း ရေပန်းစားလှသည်။ ။

ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်ကလေးတွေ လှလွန်းကို ကြိုက်လားမေးရင်
တစ်ယောက်မှ ခေါင်ယမ်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်။

မညာတမ်းသာ ဖြေကြေးဆို “ကြိုက်တယ်” ချည်းပဲဖြေရမှာ ။

အိမ်မှာ ယောက်ျားသားရယ်လို့ မရှိဘဲ ကြီးကြီးနှင့် တူအရီးနှစ်ယောက်
သား ၁၀ကို ရုန်းကန်ကြိုးစား နေရတာမို့ လှလွန်းက သတ္တိတော့ရှိ
သည် ။

ဘာကိုမဆို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှေ့ကဖြေရှင်းတတ်သည် ။

မဖြေရှင်းလည်း မရဘူးလေ။

အိမ်မှာ ဆို ကလေးလည်း ကိုယ် လူကြီးလည်း ကိုယ်။

စီးပွားရေးလည်း ကိုယ်... လူမှုရေးလည်း ကိုယ်။

ကြီးကြီးက ခပ်အေးအေးမို့ ဘာမှ အပူအပင် မရှိတတ်။

သူဘယ်တော့ ရိပ်သာဝင်ရမလဲဘဲ သူ့ခေါင်းထဲ ရှိတာ။

အင်းလေ... ဒီအရွယ်ဆိုတာကလည်း အပူမီးတွေ ငြိမ်းသင့်ပါပြီ။

ဈေးသွားရင်တောင် ဒူးနာတယ်ဟု ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်တတ်
တာမို့ သူ့ကို ပေးမသွားရဲပါ။

လှလွန်းကလည်း ကြီးကြီးကို သက်တောင့်သက်သာ အေးအေးချမ်း
ချမ်း ထားချင်ပါသည် ။

ဘာအတွက်မှ မပူပင်မကြောင့်ကြရဘဲ အေးအေးလူလူ တရားအား
ထုတ်စေချင်တာပါပဲ။

တစ်ချိန်ချိန်တော့ ကြီးကြီးဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ။

အရွယ်ကလေးငယ်သော်လည်း ရပ်ကလေး ချောမောသော်လည်း လှလွန်းချို့၏ အာရုံထဲမှာ ရှေ့ကို ကြိုတင်မျှော်မြင်လျက် ကြိုးစားလိုမှု တွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီးပဲရှိပါသည်။ ။

သူမသည် တစ်ဖက်က သူမရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း လျစ်လျူမရှုနိုင်။ သူမစိတ်ဝင်စားသော ဥပဒေ ပညာတွေ ဆက်လက်သင်ကြား ဆည်းပူး လိုသေးသည်။ ။

တစ်ဖက်ကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်ချင်ပါသေး သည်။ ။

လမ်းမကိုကူးဖြတ်၍ ယာယီပျံကျဈေးတန်း ကလေးသို့လျှောက်လာ ရင်းပင် စိတ်ကူးတွေက အနာဂတ်ဆီလျှောက်သည်။ ။

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် တစ်ခုတော့ ရှိရမှာ ပဲလေ။

လှလွန်းချို့က မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ဘဝကို အောင်မြင်ပြည့်စုံ အောင် ဖန်တီးကြိုးစားချင်သည်။ ။

ဆွဲခြင်းထဲလိုတာတွေ အကုန်အစေ့ဝယ်ပြီး ပြီဆိုမှ ဈေးတန်းလေးထဲ က လှလွန်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်ထိ သူမဘဝထဲကို မေ့ဖျောက်မရနိုင်တော့မည့်သူတစ်ဦး ဝ င်လာတော့မည်ဆိုတာ မတွေးမိသေး။

သူမနှလုံးသားတွေ ဦးဦးဖျားဖျား ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကခုန်ရတော့မ ည်ဆိုတာ မသိသေး။

အချစ်တစ်ခုသည် သူမကို အမှတ်မထင်လာရောက်တွန်းတိုက်ခဲ့သ ည်။ ။

“ဒုတ်”

“ကျီ”

“အမေ”

ဈေးလမ်းထဲကနေ လမ်းမတော်ကို ဖြတ်အကူး ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့လာတဲ့ ကားနှင့် တည့်တည့်တိုးမိသဖြင့် လှလွန်းချို လန့်ဖျပ်ယောင် အော်လိုက်မိသည်။ ။

ကားကအချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမနူးဆစ်ကဒုတ်ခနဲ မြည်အောင် ကားနှင့်ဆောင့်မိသဖြင့် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခွေလဲသွားရသည်။ ။

ဈေးနှင့်နီးသော စည်ကားသောလမ်းမကျယ် တစ်ခုမို့ လူတွေ ကားတွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ အနီးအနားမှာ အများကြီး။

လှလွန်းမျက်နှာက ရှက်လွန်းသဖြင့် နီရဲသွားရသည်။ ။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ရည်ရည်မွန်မွန် လူတစ်ယောက် အပြေးအလွှားဆင်းလာပါသည်။ ။

“ခင်ဗျားကားနဲ့ တိုက်မိတာပဲ ကျုပ်တို့ မြင်တယ်”

ဘေးကလူတွေ ပြဿနာရှာတော့မှ လှလွန်း သူ့ကိုအားနာသွားမိသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူမကြည့်ဘဲဖြတ်ကူးပေမယ့် ကျွန်တော်သတိရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ညီမထနိုင်လား”

သူက ဘေးလူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လှလွန်းကို ကမန်းကတန်း ဆွဲထူ

သည် ။

“ရပါတယ်၊ ခြေထောက်နည်းနည်း နာသွားတာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဆေးခန်းသွားလိုက် ဆေးခန်းသွားလိုက် ကလေးမ”

ဘေးကဝိုင်းအကြံပေးတဲ့ အတိုင်း သူမကို ဘုန်းသက်တန့် ကားပေါ်တင်ခေါ်လိုက်ပါသည် ။

ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ဈေးကအပြန် ဖြစ်ပုံရသည် ။

“သိပ်နာနေလား”

“ရှင်”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“လှလွန်းကလည်း ငေးလာမိတာ၊ ရှင့်အပြစ်ကြီးပဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“နာမည်ကလှလွန်းလား”

“လှလွန်းချို့ပါ”

“ကျွန်တော်က ဘုန်းသက်တန့်”

သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ခန့်ညားချောမော ကြည့်ကောင်းသူပါ။

အဝတ်အစားဝတ်ထားပုံတွေ ဆံပင်ဖွီးထားပုံတွေ ကားကို ညင်ညင်သာသာမောင်းပုံတွေကိုရော တစ်ချက်ကြည့်တာနှင့် သူဟာလူရည်သန့် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဆိုတာ သိသာနေသည် ။

သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း တခြားယောက်ျားတွေနှင့် သိပ်မတူ။

လောဘ ဒေါသတွေ အလိုရမက်တွေ ပြင်းပြမနေသော ထိုမျက်လုံး
အကြည့် အေးအေးလေးကို သူမဦးစွာသဘောကျ သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ရှင်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ညင်သာချိုမြိန်တဲ့ အကြင်နာအရောင်လေး
တွေသာ ပေါင်းစပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ကျွန်မ
တွေးမကြည့်ရဲအောင်ပဲ။

ဆန်းကြယ်သော အတွေးသစ်များ ဖြင့် လှလွန်းချို့ သူ့ကို လေးစားခ
င်မင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

လျှပ်တစ်ပြက်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသော သူမရဲ့ ရင်ခုန်ကြည့်မွေ့မှု တ
စ်မျိုးဟာလည်း အတော်ထူးခြား ဆန်းကြယ်နေပါသည်။ ။

ယခင်တုန်းက သူမဘာကြောင့် အဲလို ရင်မခုန်ဖူးခဲ့သလဲ။

ဆေးခန်းကအပြန်မှာ ကားပေါ်၌ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်
ယောက် မိတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ ။

အဓိကမှာ တော့ သူက လှလွန်းချို့ကို အိမ်ထောင်နဲ့ ဟုတ်မဟုတ် သွ
ယ်ဝိုက်မေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး လှလွန်းကလည်း သူ့ကို လူလွတ်ဟုတ်မဟုတ်
သိချင်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ။

သေချာတာကတော့ တစ်ဦးရဲ့ အဖြေကိုတစ်ဦးက အပြန်အလှန် မေး
သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

တော်ပါသေးရဲ့ ဟု သက်ပြင်းကလေး ခိုးရှိုက်မိသည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မြင်မြင်ချင်းမှာ ပဲ လှလွန်းရင်ထဲ သူ့ကိုအားကိုး
တွယ်တာချင်စိတ် ဝင်သွားမိခဲ့လို့ ပါပဲ။

ထို့အတူပါပဲ...

ဘုန်းသက်တန့်ကလည်း ပါးမှာ ပါးကွက်ကလေးနှင့် မခိုတရို့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော သူမကိုဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ဝင်စားမြတ်နိုးသွားမိသည်။ ။

မိန်းကလေးက နွမ်းပါးပုံရပေမယ့် အဲဒါတွေသူ ဘာမှ မစဉ်းစားခဲ့။

သူ့နှလုံးသားထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်လာသော ကောင်မလေးကို သူလည်း ရင်ခုန်သွားခဲ့ရသည်။ ။

အမှန်တော့သူက လုပ်ငန်းခွင်ရောက်နှင့်ပြီးသားမို့ သူတို့ ကုမ္ပဏီမှာပဲ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ။

သည် ရပ်ကွက်လေးကို ကိစ္စနှင့်မို့သာ ရောက်ခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် နောင်ဆိုရင် ဤအရပ်ဒေသကလေးကို သူ့အမြဲရောက်ဖြစ်တော့မည် ထင်သည်။ ။

“အိမ်က ဘယ်လမ်းမှာ လဲ ကျွန်တော့်ကိုလမ်းညွှန်ပါဦး”

ကားမောင်းရင်းနှင့် လမ်းကျော်သွားမှာ လည်း စိုးရသေးသည်။ ။

လှလွန်းကလည်း ပြောဖို့ မေ့နေတာကို ရှက်ပြီးနှင့်...။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ရှေ့တစ်လမ်းကျော်ဆိုရောက်ပြီ ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ”

“ကိုဘုန်းသက်တန့်ကရော ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဗဟန်းမှာ ”

သူ့ဟန်မူယာမှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံပေါ်သည်။ ။

လှလွန်းချို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိခွင့်ခင်ခွင့်ရသွားတာ

ကို မယုံမရဲ ကြည်နူးနေမိ၏။

ခြေထောက်က အနာကိုတောင် မေ့နေမိတဲ့ အထိပင်။

လမ်းထဲကို ကားနှင့်ဝင်လာသဖြင့် ကလေးတွေတောင်ဝိုင်းကြည့်နေသည် ။

လမ်းထဲမှာ ကားဆို၍ ဗွီဒီယိုထောင်ထားသော အန်တီသန်းတို့ အိမ်မှာ သာ ပစ်ကပ်တစ်စီးရှိတာ။

ထို့ကြောင့် ကလေးတို့ က စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကြသည် ။

လမ်းကသိပ်မကောင်းသဖြင့် အိမ်ရှေ့ကို ချက်ချင်းမရောက်။ ချိုင့်တွေကို ရှောင်မောင်းနေရသေးတာမဟုတ်လား။

ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် ကားဆောင့်ရင် လူက မြောက်ခနဲ...။

“ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ဂရုစိုက်ဦးနော်”

သူကမမေ့မလျော့မှာ သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လှလွန်းဖက်တံခါးကို သူ လာဖွင့်ပေးသည် ။

လှလွန်းစိတ်ထဲ ထိုခဏမှာ တော့သူ့ကို အိမ်ခေါ် ရမှာ အားနာမိသလို

။

သို့ပေမယ့် နဂိုကပင် ထက်မြက်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးမို့ ဟန်တော့မပျက်လှ။

လှလွန်းချို့တို့ ဘဝကို အရှိအရှိအတိုင်း အလွယ်တကူမြင်နိုင်တယ်ရှင်။

ဒါဟာ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုပါပဲ။

ကြီးကြီးက အိမ်ထွက် လာပြီး သူတူမကို လူတစ်ယောက်က ဖေးမ တွဲခေါ်လာတာမြင်လျှင် အံ့သြသွားပြီး...

“ဟဲ့... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး... လှလွန်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

လှလွန်းက ခြေထောက်တစ်ဖက်ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သဖြင့် ဘုန်းသက်တန်ကို ခိုတွဲပြီး ခြေဖော့ရှုပ်ကာ လျှောက်လာပေမယ့် မျက်နှာကတော့ အပြုံးမပျက်ပါပေ။

ဒီတူမရဲ့ ပြုံးနေဟန်ကပင် ရှက်သွေးနှင့်ဆန်းကြယ်နေလေသည် ။

ကြီးကြီးကဝင်တွဲရင်း...

“ညည်းမြင်ရတာလည်း လန့်လိုက်တာအေ... ချော်လဲလာသလား”

“ကားနဲ့ တိုးမိတာပါ ကြီးကြီး အခုဆေးခန်းဝင်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မနက်ဖြန် ဓါတ်မှန်သွားရိုက် ကြည့်စေချင်တာပဲ။ အားမနာပါနဲ့ ကျွန်တော်တာဝန် ယူပါတယ်”

ဘုန်းသက်တန် ခပ်မြန်မြန်ရှင်းပြလိုက်သည် ။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ လှလွန်းရယ် ကားနဲ့ တောင် ဝင်တိုးမိရလောက် အောင် ဘယ်တွေငေးနေသလဲမှ မသိတာ ဒါကြောင့် ညည်းလမ်းသွားရင်းမငေးပါနဲ့ လို့ ပြောတာ နည်းနည်းပါးပါးမို့ တော်သေးတာပေါ့အေ။ သမီးကိုအိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွယ်”

သူပုံစံက မွန်ရည်အေးချမ်းတာကို ကြီးကြီးကလည်း လေးစားပုံပေါ်

သည်။

“ကျွန်တော်က သူနာသွားတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပါ လိုတာပြောပါကြီးကြီး”

“ရပါတယ်”

အဲဒီနေ့တော့ ဘုန်းသက်တန့် ကြီးကြီးနှင့်ခဏတဖြုတ် စကားစမြည် ပြောကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားခဲ့သည်။

ကြီးကြီးနှင့် စကားပြောရင်း အလွန်ရိုးသော ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း အကုန်လျှောက်ပြီး တရှည်တလျားရှင်းပြတတ်သော ကြီးကြီးဟာ သူမတို့ တူအရီးနှစ်ယောက် အထည်ရောင်းတာ လတိုး လေးဘာလေးပေးတာရော၊ သူမကျောင်းမပြီးသေးလို့ အကုန်အကျများ တာရော၊ သူမအလုပ်ဝင်လို့ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုရင် သူမအနေနှင့် စစ် ကိုင်းချောင်သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး တရားအားထုတ်ချင်တာရော စုံတကာစေ့အောင် ခဏလေးနှင့်ဇာတ်ကြောင်းကုန်စင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောလိုက်နိုင်ပါသည်။

သူများ လို အပိုလုပ်ကြွားဝါတာလည်း မရှိ၊ ဟိတ်ဟန်လုပ်တာလည်း မရှိ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာပင်။

“ကြီးကြီးကလည်း လေ အတိုးပေးတဲ့ ကိစ္စက မပြောလည်း ရတာပဲ ဥစ္စာကို ဘယ်သူကရိုက်စစ်နေလို့လဲ”

ဘုန်းသက်တန့်ပြန်သွားလျှင် လှလွန်းကနှုတ်ခမ်းစူလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လဲအေ... ငါကချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပြန်မရလာလို့ ဒီအ လုပ်ကိုစိတ်ကုန်တဲ့ အကြောင်း ပြောတာပါ... အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေနှင့်တို့ တူအရီးနှစ်ယောက် ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်ပါလိမ့်လို့

သိချင်မှာ ပဲဆိုပြီး ပြောလိုက်တာပါ။ ညည်းက ဒါကိုဘာ ရှက်စရာရှိသလဲ”

သူမပင် မျက်စောင်းချိတ်ကာ ခံခဲ့ရပါသေးသည်။ ။

လှလွန်းကတော့ သူ့အထင်သေးသွားမလား သူ့စိတ်ပျက်သွားမလား ကြိတ်ကာမူမိတာမျိုးပါ။

သူ့ကို မသိစေချင်သည် ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါ။

အတွင်းစိတ်တစ်နေရာမှာ တော့ မိန်းကလေးပီပီအားငယ်တာတော့ ရှိသည်။ ။

သူ့ကြည့်ရတာတော့ သူဌေးနှင့်တူလို့ ပါ။

သူသာ သူဌေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဆင်းရဲသား လှလွန်းနှင့် ကွာဟနေမှာ စိုးသည်။ ။

အဲဒီကားဟာ သူပိုင်သလား...

ဒါမှ မဟုတ် ကားဒရိုင်ဘာလား...။

ဟင့်အင်း... ရုပ်ကတော့ ကားပိုင်ရှင်ရုပ်ပါပဲ၊ ဝတ်စားထားပုံနှင့် စကားပြောတဲ့ ဟန် အားလုံးဟာ သူဌေး ပညာတတ်ပုံပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူကားဒရိုင်ဘာဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ အဲလိုသာဆို ပိုကောင်းမှာ ပဲဟု သူနှင့်မညီမျှနိုင်မှာ စိုးရိမ်ပိုကာ တိတ်တခိုး ဆန္ဒပြုမိသေးသည်။ ။

★

အမှန်တော့လည်း လှလွန်း သိပြီးသားပါ။

ဘုန်းသက်တန့်ဟာ အခြေအနေမြင့်မားသော လူကုံတန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မွေးဖွားလာသူ တစ်ယောက်ပါပဲလေ။ သူ့ဘဝမှာ တကြိမ်တစ်ခါမှ ဆင်းရဲတာမပြည့်စုံတာ ရှိဖူးပုံမရပါ။

သို့သော် ဘယ်လိုကဘယ်လို လှလွန်းနှင့် လာကြုံကြုံကံခဲမှန်း မသိ။

သူဒရိုင်ဘာဖြစ်ရင် အကောင်းသားဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသော လှလွန်း
ဟာ သူ သူဌေးမှန်း သိသောအခါမှာ လည်း နက်ရှိုင်းစွာခင်တွယ်သွားမိ
သောစိတ်ကို ပြန် ရုပ်သိမ်းလို့ မရပါပေ။

လှလွန်းဒဏ်ရာ နည်းနည်းလေးကို သူကအလွန် ဂရုစိုက်တာမို့ ရင်
ထဲအပျော်တွေက စာမဖွဲ့နိုင်။

နေ့တိုင်းလို အိမ်ကို သူရောက်လာတတ်၏။

လာလျှင်လည်း လက်ဆောင်တွေပါလာစမြဲ။

“အဲဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

သူလက်ထဲက ပန်းသီးတွေ ဟောလစ်တွေ
ဘိစကစ်ပုံးတွေကိုကြည့်ပြီး လှလွန်းမျက်နှာရှုံ့သွားရသည်။ ။

“လှလွန်းစားဖို့ လေ ပြီးတော့ ကြီးကြီးအတွက်ပေါ့”

“မလိုပါဘူးလို့ ပြောထားရဲ့ သားနဲ့ ကိုဘုန်းသက်တန့်ကလည်း နော်”

“စေတနာနဲ့ ပါဗျာ”

“အဲဒါတွေ မစားတတ်ပါဘူးဆို”

“ဒါဆို ဘာစားချင်လဲ...ပြော”

သူ့ကြည့်နေပုံလေးဟာ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်မယ့်ပုံလေးမို့ ရင်

ထဲသိမ့်ခနဲ ခုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။

ဒီလိုသာ တစ်သက်လုံးအလိုလိုက်မယ်ဆိုရင်...

လှလွန်းမျက်နှာလေး ချစ်စဖွယ်ပြုံးရွှင်စွာနှင့်

“ပြောင်းဖူးပြုတ်”

“ဒါဆိုရင် လမ်းထိပ်ကသွားဝယ်ပေးမယ် ခဏလေးစောင့်”

သူကတကယ်ပြန်လှည့်ဆင်းဖို့ ပြင်သဖြင့် လှလွန်းယောင်ပြီး
သူ့အင်္ကျီစဆွဲကာ...

“အလကားပြောတာ”

ဘုန်းသက်တန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသလို သူကအင်္ကျီကိုဆုပ်
ထားတဲ့ လှလွန်းလက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...။

“အိမ်မှာ ကြီးကြီးမရှိဘူးမို့လား”

“မရှိဘူး... အထည်ကြွေးသွားတောင်းတယ်လေ”

“အဲဒါဆို ကိုယ်တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ကြီးကြီးကိုလား”

“အာ... တောက်တီးတောက်တဲ့ ... ငရဲကြီးဦးမယ်ကွာ”

“ဟင်း... ဟင်း”

“မရယ်နဲ့ ကောင်မလေး... မင်းကိုပြောချင်တာ... သိပါတယ်ကွာ...
ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို လှလွန်းသိပါတယ်”

“အို... လူကို အကြားအမြင်ဆရာမထင်နေလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... လှလွန်းသိပါတယ်... ကိုယ်မပြောခင်က

ကြားနှင့်မှာ ပါ”

လက်ကလေးကို မလွှတ်သဖြင့် လှလွန်းချိုက ရှက်စနိုးနှင့် မျက်လွှာ
လေးချသွားသည်။ ။

“လှလွန်းကိုချစ်တယ်... ကိုယ်အရမ်းချစ်နေမိပြီ... ကိုယ်ကားနားမှာ
ဒူးလေးခွေညှတ်ကျသွားကတည်းက ချစ်သွားမိတာ”

“သွား...သွား... လဲကျတဲ့ ပုံကြီးကို မှတ်ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ချစ်မိတာကိုပြောတာ... တွေ့လိုက်ကတည်းက ချစ်
တယ်ဆိုတာ”

“တော်ပါနော်”

“လှလွန်းလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဖြေလိုက်ပါကွာ... ကိုယ်အရမ်းကြားချင်လို့ ပါ”

လှလွန်းမျက်နှာလေး နီရောင်ပြေးလာသည်။ ။

ဘုန်းသက်တန်ဖွဲ့က စေ့စေ့ကြည့်နေသဖြင့် ပိုပြီး မနေတတ်။

သူနားမှာ ဆက်ပြီး အတူတူရှိနေချင်သလို... တစ်ဖက်ကလည်း ရှက်
ရှက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်ပုန်းလိုက်ချင်သည်။ ။

ဘယ်လိုခံစားမှုကြီးမှန်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

သူကလည်း အဖြေမပေးဘဲ လစ်သွားမှာ စိုးသလို လှလွန်းကိုထွက်
သွားခွင့်မပေး။ လက်ကောက်ဝတ်ကို မိမိ ရရဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ ။

သွေးခုန်နှုန်းတွေက မြန်ဆန်လှုပ်ရှားလာမိသည်။ ။

“လွတ်ကွာ”

“ချစ်လား”

ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရတာ သိပ်လွယ်တာပဲ ထင်မိပေမယ့် ဒီတစ်ခါ
ခက်နေတာ အမှန်ပင်။

“ပြောကွာ ချစ်တယ်လို့ ”

သူကဇွတ်ပင် အဖြေတောင်းနေတော့တာ။

“ဟိုမှာ ကြီးကြီး လာပြီ မြန်မြန်ပြော ချစ်လား”

လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် မြန်မြန်ခေါင်းညှိတ်မိသည် ။

“သေချာပြော”

“ချစ်တယ်”

“အသံတိုးလွန်းတယ်ကွာ... ကျယ်ကျယ်လေး”

“အို... ဖယ်ပါဆို”

သူ့ရှေ့ကဖယ်ပေးလျှင် ဝင်းတံခါးဆီအမြန် ကြည့်မိသည် ။

“ဘယ်မှာ လဲ ကြီးကြီး”

“ဟား... ဟား”

သဘောတကျဖြင့် သူရယ်လိုက်လျှင် အညာမိပြီဆိုတာ လှလွန်းသိ
လိုက်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကျောပြင်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် တဒုံးဒုံးထုပစ်လိုက်သ
ည် ။

“ဪ... ချစ်တယ်ဆိုတာဒီလိုကိုး... တော်တော်ကြင်နာတဲ့ ကောင်မ

လေး”

သူက လှလွန်းပါးမို့လေးကို အသည်းတယားဖြင့် မနာအောင် ဆွဲလိ
မိလိုက်သည်။ ။

ထိုအပြုအမူလေးကပင် လှလွန်းအပေါ် တလေးတနက်ချစ်စနိုးရှိလွ
န်းတာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသလို စိတ်ထဲ သိမှတ်ခံစားရသည်။ ။

★